

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 636/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť advokátky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, advokátska kancelária, Štúrova 22, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 46-24 K 179/02 z 20. septembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 9/2017 z 20. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2017 osobne do podateľne doručená sťažnosť advokátky [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 46-24 K 179/02 z 20. septembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 9/2017 z 20. júna 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd rozvrhovým uznesením č. k. 46-24 K 719/02-1850 z 20. septembra 2016 v konkurznej veci úpadcu [REDAKOVANÉ], v konkurze (ďalej len „úpadca“) takto rozhodol:

„I. doposiaľ nevyplatené pohľadávky proti podstate sa uspokojia v plnej výške nasledovne:

a) doposiaľ nevyplatená časť odmeny správkyni konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa uspokojuje vo výške 431,40 Eur,

b) odmena správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] sa uspokojuje vo výške 2 747,30 Eur,

c) nevyplatené pohľadávky proti podstate – náklady spojené s udržiavaním a so správou podstaty, daň z pridanej hodnoty, súdny poplatok za konkurzné konanie, trovy výkonu rozhodnutia, poistné a ostatné pohľadávky sa uspokojia vo výške 38 634,23 Eur, z toho:

- správa registratúry vo výške 350 Eur

- účtovníctvo súvisiace s ukončením konkurzu vo výške 350 Eur

- výdavky súvisiace so zrušením účtu úpadcu [REDAKOVANÉ] vo výške 19,92 Eur

- Krajský súd Banská Bystrica Skuteckého 7 Banská Bystrica – súdny poplatok za konkurzné konanie vo výške 1 416,50 Eur

- [REDAKOVANÉ] (DPH) vo výške 9 710,85 Eur

- [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] – trovy exekúcie vo výške 26 007,80 Eur

- Sociálna poisťovňa Bratislava, pobočka Zvolen, Š. Moysesova 1359/52, 960 62 Zvolen poistné vo výške 670,05 Eur

- [REDACTED] vo výške 109,11 Eur

II. Suma určená na uspokojenie oddelených veriteľov podľa § 28 ZKV predstavuje 179 411,51 Eur a oddelení veritelia budú uspokojení nasledovne:

1. oddelenému veriteľovi [REDACTED]

[REDACTED] bude vydaný výťažok z predaja založených vecí vo výške 178 121,45 Eur,

2. oddelenému veriteľovi [REDACTED]

[REDACTED] bude vydaný výťažok z predaja založených vecí vo výške 1 290,06 Eur

III. Veritelia zistených pohľadávok I. triedy nebudú uspokojení, pretože na ich uspokojenie nezostali prostriedky.

IV. Pohľadávky veriteľov II. triedy neboli zistené.“

Sťažovateľka ako predchádzajúca správkyňa konkurznej podstaty (19. mája 2015 bol ustanovený za nového správcu konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED]) podala proti rozvrhovému uzneseniu 12. októbra 2016 odvolanie. Napadla ním výroky I. a II. rozvrhového uznesenia. Namietala, že krajský súd sumu na rozvrh určil vo výške reálne nezodpovedajúcej príjmom a už vyplateným výdavkom v priebehu konkurzu. Ďalej tvrdila, že suma určená na rozvrh je navýšená o sumu už ňou vyplatených výdavkov v priebehu konkurzu, čím krajský súd vystavil správcu konkurznej podstaty riziku plnenia veriteľom v sumách reálne, resp. fakticky neexistujúcich vo výške určenej súdom, v dôsledku čoho je uznesenie nevykonateľné.

Sťažovateľka v podanom odvolaní namietala predovšetkým nezohľadnenie už vyplatenej odmeny za ekonomické a účtovné služby v sume 4 032 €, základom vyplatenia ktorých boli zmluvy o vykonaní ekonomických a účtovných služieb uzatvorených sťažovateľkou a [REDACTED] za účtovné obdobie rokov 2007 až 2014. Obsahom týchto služieb bolo vedenie účtovníctva úpadcu na PC dodávateľa, spracovanie mesačnej, resp. ročnej uzávierky v sústave podvojného účtovníctva, účtovné a ekonomické poradenstvo, vypracovanie daňového priznania vrátane súvahy, výkazu ziskov a strát,

hlavnej knihy, poznámok k účtovnej závierke, ako aj vypracovanie a vedenie potrebnej evidencie v súlade s platnými právnymi predpismi o účtovníctve a daniach a napokon úschova dátových nosičov. Sťažovateľka v odvolaní dôkladne zdôvodnila vyplatenie sumy za ekonomické služby, keď uviedla, že v roku 2007 bola dohodnutá ročná odmena za už uvedené práce v sume 10 000 Sk, za rok 2008 v sume 12 000 Sk, za rok 2009 v sume 400 €, za rok 2010 v sume 500 €, ako aj 400 € za úschovu dátových nosičov, za rok 2011, 2012, 2013 a 2014 v sume po 500 € ročne. Zdôraznila, že odmena za uhradené ekonomické a účtovné služby bola dohodnutá ako cena obvyklá a primeraná, ktorá predchádzajúcim dozorujúcim sudcom nebola nikdy namietaná.

Krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že sťažovateľkou vyplatené ekonomické a účtovné služby vo výške 500 € ročne boli neúčelne vyplatené, rovnako ako aj suma 400 € za úschovu dátových nosičov, pretože podľa názoru krajského súdu treba za odôvodnené a primerané považovať výdavky v sume 400 € ročne, ako aj sumu 300 € za úschovu dátových nosičov. Podľa sťažovateľky pritom vôbec neuviedol, ako a na základe čoho dospel k nim určeným sumám a prečo konštatoval, že išlo o záverečné štádium konkurzného konania a o vykonávanie účtovných operácií v minimálnom rozsahu (vypracovanie ročnej účtovnej závierky a podanie daňového priznania). V skutočnosti totiž zo samotných zmlúv bolo podľa sťažovateľky zrejmé, čo bolo ich predmetom. Krajský súd sa tak obmedzil len na nepresvedčivé zdôvodnenie, z ktorého vôbec nie je zrejmé, ako sa dopracoval k určeným sumám, ktoré by podľa neho mali byť primerané. Takáto argumentácia sa vzhľadom na zákonné povinnosti daňového subjektu javí podľa názoru sťažovateľky ako svojvoľná a hypotetická.

Sťažovateľka v podanom odvolaní ďalej namietala nezohľadnenie už vyplatených výdavkov spojených so správou a udržiavaním podstaty za obdobie od 1. februára 2007 do 31. marca 2011, hoci tieto výdavky boli už predtým opatrením krajského súdu sp. zn. 46-24 K 179/02 z 23. marca 2011 odsúhlasené spätne za uvedené obdobie. Krajský súd svojím opatrením odsúhlasil odpočítanie týchto už vyplatených výdavkov od celkových príjmov. Sťažovateľka pritom namietala aj, že na s. 5 rozvrhového uznesenia je uvedené, že „tieto dodatočné výdavky neboli neschválené“, no napriek

takémuto konštatovaníu ich krajský súd podľa jej presvedčenia neodpočítal od celkovej sumy príjmov, čím navýšil sumu určenú na rozvrh aj o tieto už realizované výdavky. Pritom podľa názoru sťažovateľky právoplatné opatrenie krajského súdu je prekážkou, aby sa o rovnakej otázke rozhodovalo v rozvrhovom uznesení. Krajský súd svojím postupom porušil ústavný princíp právnej istoty vyplývajúci zo záväznosti pôvodného rozhodnutia, a to aj napriek tomu, že samotný krajský súd bol týmto pôvodným rozhodnutím (opatrením) viazaný. Takýto postup považuje sťažovateľka za svojvoľný.

Ďalšia odvolacia námietka sťažovateľky spočívala v tvrdení nesprávneho ustálenia výdavkov na cestovnom za obdobie od 14. apríla 2011 do 6. mája 2015. Podľa nej tieto výdavky boli krajským súdom navýšené na jej úkor o fiktívnu sumu 711,97 €, pričom v odvolaní detailne zdokladovala sumu týchto výdavkov za uvedené obdobie.

Napokon sťažovateľka namietala nesprávnosť určenia výšky jej odmeny v súvislosti s výškou odmeny nového správcu, keď krajský súd rozdelil odmenu pre jednotlivých správcov v pomere 90 % ku 10 %. Podľa jej názoru sa krajský súd pri určovaní pomeru odmeny pre jednotlivých správcov vôbec nezaoberal rozsahom práce toho-ktorého správcu, a len stroho bez presvedčivého a náležitého zdôvodnenia určil percentuálny pomer odmeny. Neskúmal teda rozsah činnosti toho-ktorého správcu, zaoberal sa len počtom mesiacov, po ktoré jednotliví správcovia vykonávali svoju funkciu. Takáto interpretácia je však podľa sťažovateľky v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti a ide o prejav hrubého formalizmu a svojvôle. V skutočnosti totiž, ak bolo činných niekoľko správcov, patrí každému z nich podiel konkurznej odmeny zodpovedajúci rozsahu a dĺžke doby jeho pracovnej činnosti. Krajský súd sa napriek tomu podľa sťažovateľky zaoberal len dĺžkou činnosti, avšak jej rozsah opomenul.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 9/2017 z 20. júna 2017 bolo uznesenie krajského súdu v napadnutej časti potvrdené. Z odôvodnenia uznesenia podľa sťažovateľky vyplýva, že sa najvyšší súd vôbec nezaoberal jej uplatnenými odvolacími námietkami s výnimkou preskúmania určenia odmeny. V odôvodnení sa teda fakticky vôbec nevyjadril k dôvodom, pre ktoré sťažovateľka podala odvolanie. Zároveň podľa jej názoru mylne

uviedol, že ekonomické služby jej boli vyplatené, čo však nezodpovedá skutočnosti, pretože vyplatené boli dodávateľovi týchto služieb (nie teda sťažovateľke). Sťažovateľka namieta, že vôbec nie je zrejmé, na základe čoho to najvyšší súd takto skonštatoval.

2.1 Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo/9/2017 zo dňa 20.06.2017 porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 46-24K/179/02-1850 zo dňa 20.09.2016 porušené bolo.

3. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo/9/2017 zo dňa 20.06.2017 a uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 46-24 K/179/02-1850 zo dňa 20.09.2016 a vec vracia Krajskému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie,

4. Sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 285,68 €, ktorú je Krajský súd Banská Bystrica povinný vyplatiť na účet jej advokátky JUDr. Ingrid Kovaľčukovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

3. Z rozvrhového uznesenia krajského súdu č. k. 46-24 K 179/02-1850 z 20. septembra 2016 vyplýva, že ním bolo rozhodnuté výrokmi citovanými vyššie v časti I. Podľa názoru krajského súdu za odôvodnené a primerané bolo možné považovať výdavky za účtovné a ekonomické služby za roky 2008 – 2014 do výšky 400 € ročne, ako aj vo výške 300 € za úschovu dátových nosičov, teda spolu v sume 3 100 €, a to vzhľadom na štádium konkurzného konania (už po schválení konečnej správy) a s prihliadnutím na vykonávanie účtovných operácií v minimálnom rozsahu (vypracovanie ročnej účtovnej závierky a podanie daňového priznania). Zvyšné náklady nebolo možné považovať za účelne vynaložené, neboli schválené a sťažovateľka napriek opakovaným výzvam

krajského súdu nepredložila ich konkrétnu špecifikáciu. Ďalej nový správca konkurznej podstaty predložil špecifikáciu dodatočných výdavkov sťažovateľky v sume 20 259,02 €, ktoré neboli zahrnuté v konečnej správe. Ide o „paušálne“ výdavky v sume 350 € mesačne vyplácané sťažovateľkou mesačne od 1. februára 2007 do 31. júla 2011 v celkovej sume 17 500 €. Podľa jej vyjadrenia uvedené paušálne mesačné výdavky si mala vyplácať na základe opatrenia krajského súdu sp. zn. 46-24 K 179/02-Ga z 23. marca 2011, ktoré bolo predložené novému správcovi konkurznej podstaty vo fotokópii, avšak bez doložky právoplatnosti. V konkurznom spise sa však takéto opatrenie nenachádza a nie je ani v elektronickej evidencii konkurzného spisu. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že v čase, keď malo byť opatrenie vydané, sa spis nachádzal na najvyššom súde. Pokiaľ by aj bolo takéto opatrenie vydané (čo však nevyplýva z konkurzného spisu), podľa jeho odôvodnenia mal byť vydaný (späťne) súhlas na vyplatenie hotových výdavkov spojených so správou a udržiavaním podstaty, ako aj osobných cestovných výdavkov v mesačnej paušálnej sume, pričom použitie týchto prostriedkov malo byť sťažovateľkou zúčtované v rámci návrhu na vydanie rozvrhového uznesenia. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že sťažovateľka bola povinná vyúčtovať svoje výdavky. Napriek opakovaným výzvam však vyúčtovanie výdavkov v sume 17 500 € nepredložila, a preto uvedené výdavky neboli vyplatené v súlade so zákonom. Treba ich považovať za neoprávnene vyplatené a tieto dodatočné výdavky neboli neschválené. Zúčtovanie sumy 17 500 € nebolo predložené ani novému správcovi konkurznej podstaty ako súčasť odovzdaného správcovského spisu a nenachádza sa ani v súdnom spise. Zo zostávajúcej sumy vyplatených dodatočných výdavkov v sume 2 759,02 € (20 259,02 € mínus 17 500 €) sťažovateľka vyúčtovala len sumu 1 167,44 € ako cestovné, a preto za odôvodnené dodatočné výdavky bola považovaná len táto suma.

4. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 9/2017 z 20. júna 2017 vyplýva, že ním bolo v napadnutej časti potvrdené uznesenie krajského súdu č. k. 46-24 K 179/02-1850 z 20. septembra 2016. Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd vecne správne posúdil nárok sťažovateľky na odmenu, dostatočne jasne a zrozumiteľne svoje uznesenie v tomto smere aj odôvodnil a správne rozhodol aj o výške zostatku odmeny, ktorá jej prináleží. Sťažovateľka vykonávala funkciu 153 mesiacov a nový správca konkurznej podstaty

16 mesiacov. Na tomto základe bola odmena rozdelená v pomere 90 % ku 10 %, pričom sťažovateľke priznal sumu 431,40 €.

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 46-24 K 179/02 z 20. septembra 2016, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť

ochranu označeným právam sťažovateľky mal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľka využila možnosť podať proti uzneseniu krajského súdu odvolanie.

8. Sťažnosť v ďalších uvedených súvislostiach treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu v spojení s argumentáciou krajského súdu sa javí ako dostatočná a presvedčivá. Nenesie známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľka má na vec odlišný názor, sama osebe neznamena porušenie jej označených práv podľa ústavy a dohovoru.

11. Z pohľadu ústavného súdu treba v prvom rade konštatovať, že z kvantitatívneho hľadiska najzávažnejšia námietka sťažovateľky sa týka neuznania paušálnych mesačných výdavkov v sume 350 € mesačne, ktoré si vyplácala od 1. februára 2007 do 31. júla 2011 v celkovej výške 17 500 €. Sťažovateľke podľa jej vlastného tvrdenia tieto paušálne výdavky so spätnou platnosťou schválil krajský súd opatrením sp. zn. 46-24 K 179/02-Ga z 23. marca 2011. Sťažovateľka v tejto súvislosti zdôrazňuje, že následne krajský súd v rámci rozvrhového konania tieto raz už právoplatne schválené výdavky nemal oprávnenie dodatočne neuznať. Krajský súd v uvedenej súvislosti však dospel k záveru, podľa ktorého existenciu opatrenia sp. zn. 46-24 K 179/02-Ga z 23. marca 2011 predloženého sťažovateľkou novému správcovi konkurznej podstaty vo fotokópii a bez doložky právoplatnosti nemožno považovať za preukázanú, keďže sa toto opatrenie v konkurznom spise nenachádza, nie je ani v elektronickej evidencii konkurzného spisu, ba dokonca v čase, keď malo byť opatrenie vydané, konkurzný spis sa nachádzal na najvyššom súde. Navyše, aj keby naozaj bolo opatrenie vydané, výdavky mali byť sťažovateľkou zúčtované v rámci návrhu na vydanie rozvrhového uznesenia, k čomu však nedošlo.

12. Podľa názoru ústavného súdu uvedená argumentácia všeobecných súdov sa javí ako dostačujúca pre vysvetlenie, prečo nebolo možné sumu 17 500 € uznať ako výdavok. Ide dokonca o alternatívnu argumentáciu, s ktorou sťažovateľka v podanej sťažnosti nijako nepolemizuje, len opakovane poukazuje na listinu, ktorú predložila novému správcovi konkurznej podstaty.

13. Možno ďalej konštatovať, že všeobecné súdy vzhľadom na všetky konkrétne okolnosti prípadu neprekročili medze svojho oprávnenia voľne hodnotiť vykonané dokazovanie. Týka sa to tak záveru, podľa ktorého za odôvodnené a primerané bolo možné považovať výdavky za účtovné a ekonomické služby za roky 2008 – 2014 do výšky 400 €

ročne, ako aj vo výške 300 € za úschovu dátových nosičov, teda spolu v sume 3 100 €, ako aj záveru, podľa ktorého sa odmena medzi sťažovateľkou a novým správcom konkurznej podstaty rozdelila v pomere 90 % ku 10 %.

14. Napokon treba dodať, že neobstojí ani jej námietka, podľa ktorej krajský súd sumu na rozvrh určil vo výške reálne nezodpovedajúcej príjmom a už vyplateným výdavkom v priebehu konkurzu, keďže suma určená na rozvrh bola navýšená o sumu sťažovateľkou už v priebehu konkurzu vyplatených výdavkov, čím bol nový správca konkurznej podstaty vystavený riziku povinnosti plniť veriteľom v sumách reálne, resp. fakticky neexistujúcich vo výške určenej súdom, v dôsledku čoho je uznesenie podľa presvedčenia sťažovateľky nevykonateľné.

V uvedenej súvislosti treba podľa názoru ústavného súdu uviesť, že touto námietkou sa sťažovateľka vlastne domáha ochrany práv nového správcu konkurznej podstaty, resp. konkurzných veriteľov, nie teda ochrany jej vlastných práv. V súvislosti s touto námietkou preto treba sťažovateľku považovať za osobu zjavne neoprávnenú. Oprávnené osoby túto námietku neuplatnili, keďže proti rozvrhovému uzneseniu krajského súdu odvolanie nepodali.

15. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2017